

РЕШЕНИЕ

№ 544

гр. София, 02.02.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 20 състав, в публично заседание на 20.01.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Светлана Димитрова

при участието на секретаря Кристина Петрова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **10532** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 84-85 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ) във връзка с чл. 145 и следващите от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Н. М., роден на 22.07.2001г. в [населено място], провинция К., А., гражданин на А., оспорва Решение № УПВР-254/ 15.10.2020г. на интервюиращ орган при Държавна агенция за бежанците, с което на основание чл.70, ал.1 вр. чл.13, ал.1, т.1, 2 ЗУБ като явно неоснователна е отхвърлена молбата за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на жалбоподателя.

Въведени са отменителните основания по чл.146, т.3 и 4 АПК – издаване на акта при съществени нарушения на процесуални правила и противоречие с материалния закон, аргументирани със следните твърдения: мотивите на решението противоречат необосновано на бежанската история на гражданина на А., в която няма непоследователност. Административният орган е подходил формално, не дал възможност на търсеция закрила да обясни подробно причините, поради които е напуснал А.. В решението не са изложени убедителни мотиви относно ситуацията в страната на произход, тъй като тя е от съществено значение за спазване на принципа забрана за връщане. Искането до съда е за отмяна на акта и за връщане на преписката на органа „със законните от това последици“.

Жалбоподателят, редовно призован, не се явява в открито съдебно заседание, представлява се от назначен от съда процесуален представител адв. С., който

поддържа жалбата.

Ответникът, интервюиращ орган при ДАБ, чрез представител по пълномощие, отрича основателността на жалбата.

Заключението на прокурора от СГП е за правилност на оспорения акт.

От фактическа страна се установява:

Началото на разглежданото производство е поставено на 07.10.2020г., когато Н. М. се обърнал към ДАБ с искане за закрила. Същия ден молбата е регистрирана с рег. вх. № РД 09-ВР-1075 от 07.10.2020г. на РПЦ-С., отдел „ПМЗ-кв.Военна рампа“, за което е съставен регистрационен лист с отразявания, че се касае за гражданин на А., с етническа принадлежност пащун, [дата на раждане], в [населено място], провинция К., А., религия сунит, с основно образование, без професия, семейно положение неженен, езици, които владее пашу, дари. На жалбоподателя са връчени указания относно реда за подаване на молба за международна закрила, за процедурата, която ще се следва, за правата и задълженията на чужденците, подали молба за закрила в превод на дари език заедно със списък на организации, работещи с бежанци и чужденци, подали молба за статут с приемни в ДАБ при МС.

Съставена е ЕВРОДАК дактилоскопна карта BR105C2010070005.

На 08.10.2020г. интервюиращият орган З. С. провел интервю с жалбоподателя, в рамките на което той споделил, че е напуснал нелегално А. някъде преди повече от 1 година, като преминал в П., след което влязъл /транзит/, нелегално, пеш в И.. След това влязъл нелегално в Турция, където останал около 1 година. Там работил в една хлебопекарна ,но нямал документи и го заплашвала депортация, животът станал труден и затова решил да тръгне към Европа. От Турция преминал първо в Гърция и след това преди около 34-35 дни влязъл в България, нелегално, като през цялото време пътувал с трафикант. Уговорката му с трафикантите била да го преведат до Франция. Тръгнал към С., но малко след границата го задържала полицията и го отвели в Б.. Споделил, че в А. в провинция К., [община],с. Калай-ал Рахъм живее семейството му-майка, трима братя и една сестра .Решил да напусне А., защото баща му, който служел в националната армия бил убит преди около две години в атентат с кола бомба в [населено място]. Решил, че и за него има опасност ,тъй като в А. няма сигурност. Конкретна заплаха от талибаните към него нямало, нито към друг член от семейството му, но предпочитал да тръгне към Европа, за да има по -добър живот, да може да работи и да подпомага семейството си .Затова искал да стигне до Франция за да оправи живота и бъдещето си. Не се занимавал с политика, върху него в А. не е било оказвано физическо насилие, не е имал проблеми с религиозната си принадлежност, не е арестуван,съден и осъждан. Подал молба за закрила в България, защото бил задържан от полицията и отведен в център от затворен тип ,взели му пръстови отпечатъци и вече не може да продължи напред към Европа.

В протокола от интервюто е отразено провеждането му на разбираем за оспорващия език пащу и писменият му текст му е прочетен на същия език без наличие на комуникативни пречки и без възражения и допълнения.

Преписката съдържа Справка № МД-548/12.10.2020г. относно ИР А., съставена на базата на внимателно подбрани и публично достъпни външни източници на информация, като всички използвани източници и уебсайта, на който са публикувани, са посочени в края на документа.

С Решение № УВПР 254/ 15.10.2020г. на интервюиращ орган при ДАБ молбата на Н. М., за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут е отхвърлена, на

основание чл.70, ал.1 вр. чл.13, ал.1, т.1 ЗУБ, като явно неоснователна. Актът е произнесен след като е съобразено, че анализът на заявените обстоятелства сочи, че кандидатът е икономически мигрант и се позовава на основания извън предмета на ЗУБ; че молителят не сочи никакви причини за основателни опасения от преследване. Спрямо него в страната му по произход не е имало конкретни действия на преследване или тежки посегателства, не могат да бъдат установени лични опасения. Той не е бил принуден да избяга от А., а е заминал по свое желание, породено от стремеж към установяване в държава с по-висок стандарт.

По хуманитарния статут в мотивите на Решение № УВПР 254/ 15.10.2020г. е прието, че не са налице предпоставките за предоставяне му по чл.9, ал.1, б и 8 ЗУБ. Чужденецът не е съобщавал върху него да е оказвано насилие или да е бил измъчван или изтезаван в държавата му на произход. Анализирана е ситуацията в А. и е заключено, че по отношение на молителя не са налице каквито и да било основания да се счита, че единствено на основание присъствието си на територията на А., където е пребивавал, би бил изправен пред реален риск да стане обект на заплаха, релевантна за предоставяне на хуманитарен статут. Случаят е разгледан и във връзка с възможността да прилагане на чл.9, ал.1 т.3 ЗУБ с позоваване на приобщената справка за ситуацията в А.. Съобразено е, че липсват предпоставките за предоставяне на статут по чл.8, ал.9 и чл.9, ал.6 ЗУБ, тъй като кандидатът е пълнолетен и неженен, както и че не обосновава желанието си да получи закрила в Република България с хуманитарни причини по чл.9, ал.8 ЗУБ. Прието е и че чужденеца след като е влязъл в РБългария не по законоустановения ред не е заявил незабавно пред компетентен орган желанието си да получи закрила, а е сторил това по – късно, след като е бил заловен на границата при опит да премине нелегално в С. и с цел да осуети изпълнението на наложената му принудителна административна мярка по реда на ЗЧРБ.

При така направената преценка на свързаните с личното положение на оспорвания и държавата му на произход факти е формирано заключение, че искането му за международна закрила е явно неоснователно.

При горната фактическа обстановка от правна страна съдът приема следното: Решение № УВПР-254/ 15.10.2020г. е издадено от З. С. , младши експерт в РПЦ – С., интервюиращ орган на ДАБ, в рамките на предметната му компетентност по чл.70, ал.1, т.1 ЗУБ. Не са надхвърлени времевите й граници – регистрирането на чужденеца е сторено на 07.10.2020г., с което е образувано закрилно производство по чл.68, ал.1, т.1 ЗУБ; тъй като срокът за приключването му с чл.70, ал.1, т.1 ЗУБ е определен до 10 работни дни от образуване на производството, по правилото на чл.60, ал.5 ГПК вр. чл.144 АПК се изчислява от деня, следващ деня на това образуване като негово начало, и броен така, изтича на 21.10.2020г. Интервюиращият орган се е произнесъл преди този последен ден на срока по чл.70, ал.1, т.1 ЗУБ преди да е загубил компетентността си поради преминаване на производството по общия ред съгласно чл.70, ал.2 ЗУБ.

Спазени са националните и съюзни стандарти за приемането на този чужденец като кандидат за международна закрила и процесуалните правила и гаранции по ЗУБ, Директива 2013/32/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 26.06.2013г. относно общите процедури за предоставяне и отнемане на международна закрила и Директива 2013/33/ЕС на Европейския съвет и на Съвета от 26.06.2013г. за определяте на стандарти за приемането на кандидати за международна закрила.

На Н. М. е разяснена и осигурена възможност да кандидатства за международна

закрила, видно от подадената молба до ДАБ с искане по чл.59, ал.2 ЗУБ към властите на Република България да му се предостави закрила. Това желание е заявено лично от чужденеца пред длъжностно лице от ДАБ съобразно чл.58, ал.3 ЗУБ. Като чужденец, подал молба за статут, жалбоподателят е регистриран в ДАБ и му е открито лично дело съгласно чл.61, ал.2 ЗУБ. Едновременно с това му е връчен екземпляр от Указанията относно за правата и задълженията на чужденците, подали молба за закрила в Република България в превод на дари. Така той е информиран за процедурата, която ще се прилага в последователните ѝ фази; правата и задълженията му в хода ѝ; последиците при неспазване на негови задължения и/или при отказ да сътрудничи на ДАБ; основанията за спирането и прекратяването ѝ. Връчен му е списък с адресите на Представителството на ВКБООН и Мисията на Международната организация по миграция в Република България, както и на неправителствени организации, които работят с бежанци и чужденци, подали молби за статут. По този начин му е дадена изискуемата се от чл.58, ал.6 ЗУБ безплатна правна и процедурна информация относно реда, по който ще се разгледа, на език, за който има разумни основания да се смята, че разбира, в срок, позволяващ му да упражни правата си, гарантирани му като кандидат за международна закрила, и да изпълни задълженията си в това качество. Не се установява интервюирането на чужденеца да е извършено при условия, които не гарантират поверителност. Взети са необходимите мерки то да се проведе при условия, които дават възможност на кандидата да изложи по последователен начин, максимално изчерпателно всички свои основания за търсената международна закрила. За това свидетелства съдържанието на интервюто, в хода на което оспорващият е могъл да представи всички елементи, обосноваващи молбата му. Той е внимателно изслушан, не е ограничаван в изявленията си, поставяни са му уточняващи въпроси, съставен е протокол, съдържащ всички поставени въпроси и дадени отговори.

Следователно и по своята структура като последователни фази, и като отделни извършени в хода ѝ действия и постановени междинни актове, тази процедура за предоставяне на международна закрила е надлежно проведена. Интервюиращият орган не е допуснал нарушения по чл.35 и чл.36 АПК – събрал е наличните по случая доказателства, изяснил е всички заявени от кандидата обстоятелства във връзка с индивидуалното му положение, взел е предвид актуалната обща информация за държавата му на произход и е преценил сигурността ѝ.

Решение № УВПР 254/ 15.10.2020г. е издадено в писмена форма, мотивирано е с фактическите и правни основания за отхвърляне на молбата. Съгласно чл.75, ал.2, изр.1 ЗУБ са обсъдени както личното положение на кандидата за международна закрила, така и ситуацията в държавата му по произход по § 1, т.9 от ДР на ЗУБ. Взети са под внимание изтъкнатите от този кандидат факти от личната му история като елементи от молба за статут. Оценена е в достатъчна степен общата обстановката в държавата по произход на база на информация от надеждни международни източници.

Съгласно чл.8, ал.1 ал.1 ЗУБ статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея.

Понятието "преследване" по смисъла на чл.8, ал.4 и ал.5, дефинирано като

нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество или повторяемост, като съгласно ал.5 действията на преследване могат да бъдат физическо или психическо насилие, закони, административни, полицейски или съдебни мерки, които са дискриминационни или се прилагат с цел дискриминация, включително наказания за отклонение от военна служба, което би довело до извършване на деяния по чл.12, ал.1, т.1-3. За да може да се квалифицират като преследване по смисъла на чл.8 ЗУБ, събитията, които са претърпени или представляват заплаха, трябва да: - са достатъчно тежки, според тяхното естество или повторение, или да представляват сериозно посегателство на правата на човека, например живота, свободата или физическата цялост, или след преглед на всички елементи в досието се установи, че те очевидно не позволяват на лицето, което ги е претърпяло, да продължи да живее в страната по произход, и - се основават на една от причините за преследване по чл.8 раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група, политически убеждения.

Н. М., не изтъква опасения от преследване в А. по релевантните за признаване на статут на бежанец причини. Първо, не заявява да е застрашен в тази страна поради своята „раса“, което понятие включва по-специално съображения за цвят на кожата, произход или принадлежност към етническа група. В казуса на оспорвания няма данни за негова принадлежност към малцинствена група, която да е подложена в А. на дискриминация по признака „раса“.

Второ, при оценяване мотивите за преследване „религия“ означава теистични, нетеистични или атеистични убеждения, индивидуално или колективно участие или въздържане от участие в частни или публични богослужения, други религиозни актове или изразяване на религиозни убеждения, форми на лично или обществено поведение, основавани на религиозни вярвания или са наложени от тези вярвания. Преследването „по причини на религия“ може да се изрази в забрана за принадлежност към религиозна общност, за богослужение, за вероучение и други сериозни дискриминационни мерки. Молителят не навежда твърдения, относими към преследване поради религиозни убеждения.

Трето, понятието „националност“ не се ограничава до гражданство, а обхваща по-специално принадлежност към група, която е обособена чрез култура, етническа и езикова идентичност, общия си географски или политически произход или чрез връзката си с населението на друга държава. Така и по § 74 от Наръчника по процедури и критерии за определяне на статут на бежанец на Службата на ВКБООН „националност“ в бежански контекст не е равнозначно непременно на гражданство, може да се отнася до принадлежност към етническа или езикова група, както и да се припокрива с понятието „раса“. Кандидатът признава, че не е преследван заради етническата си принадлежност. Нито на лично, нито на общо основание може да се счита застрашен в държавата си на произход от преследване за това, че е афганистански гражданин.

Четвърто, при оценка мотивите за преследване поради принадлежност към „определена социална група“, съществуването на такава ще е налице, ако членовете ѝ споделят вродена характеристика или обща история, която не подлежи на изменение, или споделят характеристика или вярване, до такава степен съществени за тяхната идентичност или съзнанието им, че не следва да се иска от лицето да се откаже от тях, и групата е с обособена идентичност в съответната държава, защото е разглеждана

като различна от заобикалящото я общество. По делото няма нито данни, нито доказателства за това Н. М., да е участвал в определена социална група или да се опасява от преследване поради подобна принадлежност.

Пето, понятието „политическо мнение“ в бежански контекст обхваща по-специално мнение, идеи или убеждения, свързани с потенциални субекти на преследване, както и техните политики и методи, независимо дали мнението, идеите или убежденията са били изразени с действия на молителя. Жалбоподателят не заявява да е член или привърженик на група, формирание, партия, заради което е подлаган на насилие. Следователно не може да се направи извод за преследване спрямо гражданина на А. поради неговите политически възгледи, в т. ч. такива, които не се толерират от официалните власти или са критични към провежданите от тях политики, независимо дали са им станали известни или да се приписват на кандидата. Жалбоподателят обективно няма лични характеристики, свързани с раса, религия, националност, принадлежност към социална група, политическо мнение и/или убеждение, обосноваващи у него основателен страх от преследване в А.. Заявените лични обстоятелства не могат нито пряко, нито косвено да се свържат с която и да е от посочените в чл.8, ал.1 ЗУБ причини и са негодни да обосноват опасения от преследване в държавата му по произход, релевантни за предоставянето на бежански статут. Член на неговото семейство няма признат в Република България статут на бежанец, което изключва възможността да му се предостави деривативен такъв статут съгласно чл.8, ал.9 ЗУБ.

Предпоставките за хуманитарен статут по чл.9, ал.1, т.1, 2 и 3 ЗУБ също не са налице. Такава международна закрила може да се предостави на чужденец, за който има сериозни основания да се смята, че ако бъде изпратен обратно в държавата му на произход, или при лице без гражданство – в държавата на предишното обичайно негово местопребиваване би бил изложен на реална опасност от тежки посегателства като: 1) смъртно наказание или екзекуция; 2) изтезание или нечовешко и унижително отношение, или наказание; или 3) тежки и лични заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт, и които не могат или поради такава опасност не желаят да получат закрила от тази държава.

Н. М., не е изложен на реална опасност от смъртно наказание или екзекуция по чл.9, ал.1, т.1 ЗУБ. В интервюто той изрично декларира, че не арестуван, обвиняван, съден или осъждан в А. или в друга държава. Той не е специфично изложен и на реална опасност от тежко посегателство от изтезание или нечовешко и унижително отношение, или наказание по чл.9, ал.1, т.2 ЗУБ. Тези тежки посегателства обуславят субсидиарна закрила, ако са причинени от: държавата - чл.9, ал.2 ЗУБ; партии или организации, които контролират държавата или значителна част от територията ѝ; недържавни субекти, ако първите две групи субекти не могат или не искат да предоставят закрила. Жалбоподателят не е имал проблеми с официалните власти в А.; към него не са предприети каквито и да е действия от субектите по чл.9, ал.2 ЗУБ, които да се квалифицират като малтретиране по смисъла на чл.9, ал.1, т.2 ЗУБ. Обстоятелството, че той не е бил изтезаван, нито е бил подложен на нечовешко или унижително отнасяне или наказание, нито е получил директна, персонална заплаха с необходимата висока степен на индивидуална опасност в А., е сериозен признак, че няма да понесе такова посегателство при завръщане.

Не са налице и предпоставките по чл.9, ал.1, т.3 ЗУБ за признаване на хуманитарен

статут на този кандидат поради тежки и лични заплахи срещу живота или личността му като цивилно лице поради безогледно насилие при въоръжен международен или вътрешен конфликт в държавата му по произход. За разлика от чл.9, ал.1, т.1 и 2 ЗУБ, които обхващат ситуации, в които молителят е специфично изложен на опасност от визираните в тях видове посегателства, чл.9, ал.1, т.3 ЗУБ са приложими при по-обща опасност – в по-широк план заплахи срещу живота или личността на цивилно лице, присъщи на ситуация на въоръжен конфликт, протичащ с безогледно насилие, което се разпростира към неопределен кръг хора, без оглед на тяхната самоличност и/или други индивидуални техни характеристики. Според задължителното тълкуване на СЕС, съществуването на тези тежки и лични заплахи срещу живота и личността на кандидата не е подчинено на условието да докаже, че представлява специфична цел поради елементи, присъщи на личното му положение. Такова съществуване, по изключение, може да се смята за установено, ако степента на безогледно насилие, което характеризира протичащия въоръжен конфликт, достига толкова високо ниво, че има сериозни и потвърдени основания да се смята, че всяко цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи (решение на СЕО от 17 февруари 2009 г. по дело Е., С-465/07). Тази концепция за „пълзящата скала“ кореспондира с позицията на ЕСПЧ, че само в изключителни случаи е възможно общата ситуация на насилие в мястото, където трябва да бъде върнато лицето, да е с такъв интензитет, че връщането там би било в нарушение на чл.3 ЕКПЧ, без да е необходимо да се доказва, че то се намира и в специфичен риск.

Доколкото жалбоподателят не установява специфичен риск от тежки лични заплахи срещу живота и/или личността си по чл.9, т.3 ЗУБ, поради присъщи на индивидуалното му положение елементи и лични обстоятелства, който риск да е реално осъществим при негово завръщане в която и да е част от А., ситуацията в държавата му на произход следва да е така извънредна, с такава висока степен на колективна опасност, че при негово депортиране също да е изложен на нея. Ето защо следва да се прецени, дали обстановката в А. поражда общ риск по чл.9, т.3 ЗУБ поради въоръжен конфликт, протичащ с безогледно насилие към цивилното население.

Според дефиницията, дадена с решение на СЕС от 30 януари 2014 г. по дело С-285/12, съществуването на „въоръжен конфликт“ трябва да бъде признато с оглед прилагането на тази разпоредба, когато редовните въоръжени сили на дадена държава се сблъскват с една или повече въоръжени групи или се сблъскват две или повече въоръжени групи, без да е необходимо да може да бъде квалифициран като въоръжен конфликт без международен характер по смисъла на международното хуманитарно право, и без интензитетът на въоръжени сблъсъци, равнището на организираност на наличните въоръжени сили или продължителността на конфликта да са предмет на преценка, отделна на степента на насилие, съществуващо на въпросната територия.

Общата актуална обстановка в А. не е критична в политически, икономически, военен и хуманитарен аспект.

Общата ситуация на несигурност и насилие в определена държава сама по себе си не може да обуслови нарушение на чл.3 ЕКПЧ при експулсиране до територията ѝ. Наистина, възможно е интензивността на насилието да достигне праг, над който връщането на всяко лице в тази държава задължително да нарушава чл.3 ЕКПЧ. Това

обаче касае само най-екстремните случаи на така генерализирано насилие, при които има действителна опасност от малтретиране вследствие единствено излагането на индивида на това насилие при завръщането му. Няма международни доклади, които да сочат, че общата ситуация в А. е така сериозна, че да причини сама по себе си нарушение на чл.3 ЕКПЧ при депортиране до територията ѝ. Същевременно няма никакви причини да се смята, че от кумулация на индивидуални и общи рискови фактори по отношение Н. М. ще се породи опасност от малтретиране на прага, на който чл.3 ЕКПЧ да трябва се задейства като забрана за връщане.

Жалбоподателят не отговаря на предвидените с чл.9, т.1, 2 и 3 ЗУБ условия за субсидиарна международна закрила, поради което отказът по чл.70, ал.1, т.1 ЗУБ да му се признае хуманитарен статут е правомерен.

По изложените съображения съдът приема оспореното решение за законосъобразно издадено, без отменителни основания по чл.146, т.1–5 АПК вр. чл.91 ЗУБ. Жалбата е неоснователна и такава следва да се отхвърли.

С оглед липсата на претенции за присъждане на разноски и по аргумент от чл. 81 ГПК, този въпрос съдът не обсъжда.

Мотивиран така, съдът

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Н. М., роден на 22.07.2001 г. в [населено място], провинция К., А., гражданин на А., срещу Решение № УПВР-254/ 15.10.2020г. на интервюиращ орган при Държавна агенция за бежанците.

Решението не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: